

Zpátky k Bohu, po 35 letech

Více než 530krát jsem uskutečnil let letadlem a pracoval po celém světě, abych naplnil svůj sen z dětství. Život jsem neměl lehký, a zemřely mi také velmi blízké osoby. Manuel, Portugalec, kterému je 52 let, vypráví o své cestě zpátky k Bohu.

29.01.2021

Jmenuji se Manuel a je mi 52 let. Jsem inženýr strojař, až dodnes nebyl můj život nijak příkladný. Rád bych

vám vyprávěl svůj příběh plný
zvrátů. Bůh, teď už to vím, mě nikdy
neopustil.

Narodil jsem se v Lisabonu v dubnu
1968. Jsem jediný syn obchodního
ředitele a učitelky kreslení, snad díky
tomu jsem trochu rezervovanější, i
když už od dětství jsem měl sen, že
budu mít motorku a budu cestovat
po celém světě.

A ty cesty začaly... Když mi bylo
jedenáct let, otec dostal lepší práci v
Coimbře. Noví přátelé, nová škola:
těžko jsem si zvykal. Právě ve škole
mi jeden spolužák poprvé vyprávěl o
Opus Dei. Pozval mě do klubu
Prisma, iniciativa Opus Dei v
Coimbře, kde se učili stavět rádiové
modely. Z pohodlnosti jsem mu řekl,
že mám raději elektroniku, kterou už
jsem měl jako koníček.

**Sny o povolání a o cestách do
zahraničí**

Moji rodiče se mi snažili předat víru. Byl jsem pokřtěn v Lisabonu a o nedělích jsem chodil na mši. V osmé třídě jsem měl krizi víry, dost časté v dospívání. Maminka, respektujíc svobodu, se mě zeptala, zda chci jít k biřmování. Odpověděl jsem, že ne. Nicméně jsem se nevzpíral: s rodiči jsem často po dobrém mluvil, hodně se se mnou učili a vždy se mnou jednali s láskou a úctou.

Přiblížil se okamžik, kdy bych měl jít na vysokou školu. Zapsal jsem se na fakultu strojírenství v Coimbre. Vždy jsem měl talent studovat technické věci. Dělal jsem to rád a měl i dobré známky. Studijní prostředí bylo ideální: navázal jsem velká přátelství ve třídě, v laboratoři, v kavárně apod. Kamarádi navždy, jako spolužáci z ročníku se pravidelně setkáváme večer v restauraci.

Studium jsem dokončil s dobrými známkami a velkými nadějemi. Snil

jsem o tom, že budu cestovat a žít na moři, ale mé první profesionální zkušenosti se od mých společníků dost lišily. Na šest měsíců jsem odešel pracovat jako údržbář výletních lodí v Karibiku. Mým úkolem byly jednoduché práce v technické údržbě: od technických věcí plavby až po opravu kuchyňských hrnců nebo kolečkových křesel pro invalidy.

Na této lodi jsem se seznámil s člověkem, který mi poprvé vyprávěl o pobřežním průmyslu těžby a zpracování ropy a plynu. Zajímalo mě to více, než pobyt na této lodi. A jen tak beze všeho jsem se rozhodl si udělat v tomto oboru v Glasgowě titul magistra. Když jsem ho dokončil, neměl jsem práci, protože trh procházel krizí a já neměl žádné zkušenosti.

Zlověstné telefonní volání

Vrátil jsem se do Portugalska, abych si získal kvalifikaci. Pracoval jsem v sektoru průmyslových montáží v loděnicích v okolí Lisabonu a Setúbalu. Věděl jsem, že je to jen na určitý čas, protože jsem se stále snažil o návrat do zahraničí, jen co se objeví nějaká příležitost. Na známost jsem nemyslel, ani na to, že bych si založil rodinu: můj život se redukoval na mé já a profesionální kariéru.

V dubnu 1996 mě zaměstnal jeden podnik na práci v Leidenu, městu na jihu Holandska. Zapojil jsem se do projekčního týmu na vrtné plošině pro skladování a převoz ropy. S prací a s novou zemí jsem byl spokojený, ale za šest měsíců mi zavolali z Portugalska: „Manueli, tvůj otec má rakovinu v konečné fázi.“

Bylo to jako úder palicí. Teď, když se zdálo, že všechno nabralo správný směr, musel jsem udělat obtížné

rozhodnutí, vrátit se do Portugalska, abych doprovázel svého otce. Udělal jsem, co bylo třeba. Ale napadalo mě: „Bože, a kde jsi ty?“ Byl jsem naprosto zdrcený. Otec během několika měsíců zemřel, bylo to nejdůležitější období mého života.

Smrt otce některé otázky mého života zjednodušila. Po několika málo zkušenostech v zahraničí jsem začal znovu studovat a žít v Coimbře, kde žila i jedna má přítelkyně. Když jsem dělal doktorát ze strojírenství, setkal jsem se s profesorem, křesťanem, který po seznámení se s mými životními zvraty se mnou hovořil o Bohu a o díle svatého Josemaríi. Tehdy byla možnost mého návratu k Bohu ještě vyloučená, ale pamatuji si, že jsem si některé texty zakladatele Opus Dei přečetl.

Můj doktorát i známost neměly žádné pokračování... Potřeboval jsem se vrátit do zahraničí. V roce 2001

jsem odjel do Spojených států (Dallas), kde jsem pracoval na stavbě vrtacích plošin. Zde jsem zažil atentát na Dvojčata, 11. září 2001. Byl jsem zrovna v kanceláři a dokončoval důležitý projekt. Byl jsem tak posedlý prací, že o tom, co se stalo, jsem se dozvěděl až druhého dne. A s toutéž firmou jsem se přestěhoval do Singapuru.

Rozhovor o Bohu s kolegou hinduistou

Často jsem se vracel do Portugalska. Tehdy jsem znovu navázal kontakt s kamarádkou ze střední školy. Na dálku jsme začali známost, která vyvrcholila v roce 2003 svatbou. Hledal jsem si práci a myslel si, že můj život bude poklidně plynout v Portugalsku.

Ale Bůh má své cesty, které je někdy obtížné pochopit. Moje manželka za šest měsíců zemřela. Zhroutil jsem se a tento vnitřní otřes trval několik

roků. Znovu jsem se, úplně na dně, upnul na práci.

Přijal jsem nabídku jedné dánské firmy na práci v pobřežních vodách Norska a Thajska. Potom jsem pracoval na plošinách na širém moři. Byl jsem ve Skotsku, Angole, Kanadě a Brazílii. Byla to velmi náročná práce, řešil jsem složité, technicky zaměřené úkoly, které zajišťovaly funkčnost vrtacích plošin při požárech na plošině, bouřích, záplavách, únicích plynu. Daleko od představ „létat celý den v helikoptéře“, jak by si někteří mohli představovat.

Nalezl jsem klid v práci, ve které se navzájem doplňovaly čtyři týdny intenzivní práce a několik týdnů, kdy jsem se s notnou dávkou egoismu věnoval jen sobě. Kdykoli to bylo možné, jezdil jsem ve volnu do Portugalska, abych strávil několik dnů s matkou a projel se na motorce;

byl to koníček, který jsem pěstoval s několika přáteli z Portugalska. Také jsem hodně četl, ale ne vždy byla pro mě tato četba nejvhodnější.

Na příbřežní plošině spolu žijí lidé mnoha kultur. Měl jsem přátele ze všech koutů světa, se kterými jsem o přestávkách nebo na konci směny vedl dlouhé rozhovory. Jednoho dne na plošině „Cidade de Saquarema, (Město Saquarema), v Bacia de Santos (sedimentační pánev u Brazílie), vyústilo téma „Boha“ v rozhovor s jedním indickým kolegou, hinduistou, člověkem velké víry. Ještě než se seznámil s mými životními problémy, řekl mi: „Nikdo tě nemiluje tolik, jako tví rodiče. Jestliže tě vychovali v katolické víře, chtějí tvé dobro.“ V té chvíli jsem si pomyslel: „Kdo jsem já, že bych o tom pochyboval?“ Nebude to tak, že jsem příšerně nadutý?“ Tento rozhovor, na širém moři, rozhodl. Byl to

začátek druhé části podobenství o marnotratném synovi.

Potom, co jsem uskutečnil 530 letů letadlem (schovávám si všechny palubní lístky), jsem se vrátil v roce 2019 do Portugalska. Důvod?

Diagnostikovali mi vrozené vaskulární anomálie díky nadměrnému létání letadlem a helikoptérou. Lékaři mi doporučili, abych tak často nelétal, a proto jsem se natrvalo usadil v Portugalsku.

V té době zemřel jeden můj příbuzný, kterého jsem měl velmi rád, jako by to byl můj otec. Na pohřeb do Lisabonu jsem přijel právě včas. Slova kněze byla přiléhavá a tak mě inspirovala, že mnou hluboce pronikla.

Mezitím Bůh proměnil srdce mé bývalé přítelkyně z doby, když jsem v Coimbre pracoval jako vědecký pracovník. Dokázala mi odpustit. Její

dobrý příklad a modlitby byly pro mě velkým svědětvím.

Za několik dnů po pohřbu jsem podstoupil plánovaný chirurgický zákrok. Jednalo se o jednoduchou operaci, ale došlo k nějakým komplikacím a dlouho jsem se zotavoval. Nová příležitost, aby rozjímal a narovnal svůj život. Zdá se, že kostky puzzlí se začínají skládat v obrázek.

A nakonec, cesta marnotratného syna

Po zotavení se z operace jsem se rozhodl, že v neděli budu chodit s matkou na mši. Bylo to tak přirozené jako otázka, zda ji mohu dělat na procházce společnost. Ve farnosti Mercês jsem se cítil jako doma, jako by neuplynuly ty desítky let, co jsem skoncoval s náboženskou praxí. A Pán, ve své dobrotě, mi chtěl poslat další znamení: četba evangelia té

neděle nebylo nic menšího, než podobenství o marnotratném synovi.

Od té chvíle bez přerušení znovu praktikuji a účastním se katecheze. S radostí jsem byl minulého října biřmován, na obřadu, který se o několik měsíců kvůli pandemii opozdil. Kmotrou mi byla přítelkyně, o které jsem již dříve mluvil. Možná i kvůli tomu se mi zdál příchod Ducha svatého o to cennější, i když čtyři měsíce zpoždění nevypadají, že by měly nějaký význam ve srovnání se čtyřmi desetiletími, které uběhly od původní otázky mé matky.

A tak jsem během těchto čtyř měsíců znovu navázal styk s profesorem doktorátu v Coimbře, který je z Opus Dei. S nadšením přijal zprávu o mé konverzi. Protože měsíční rekolekce i kroužky v centru v Coimbře se konaly virtuálně, moje začátky byly „na dálku“. Jakmile skončila první vlna pandemie, začal jsem docházet

do jiného centra Díla, v regionu Lisabon, které bylo blíže. A přijal jsem výzvu najít si duchovního vůdce.

Bydlím u mé matky v Lisabonu a nyní pracuji jako poradce v oblasti energetiky. Tento příběh by nebyl kompletní, kdybych se nezmínil o Panně Marii. Byl jsem pokřtěn, měl jsem první svaté přijímání a nyní jsem byl biřmován ve farnosti Panny Marie Fatimské v Lisabonu. Po konverzi jsem se vrátil do Fatimské svatyně s novými očima věřícího a pomyslel si: „Jak je dobré, že jsem zde! Víím, že ona nenamítala nic proti tomu, abych byl, tak jako v podobenství dělníků na vinici, jedním z najatých v „pět hodin večer“. Doufám, že si svůj denár zasloužím. Na této spletité cestě, protkané mnoha obtížemi, jsem zvláště vděčný svým rodičům, přátelům, portugalské církvi a Opus Dei.

Příběh byl původně uveřejněn na
webových stránkách Opus Dei
Portugalska

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/
pribeh-konverze-portugalec/](https://opusdei.org/cs-cz/article/pribeh-konverze-portugalec/)
(19.03.2026)